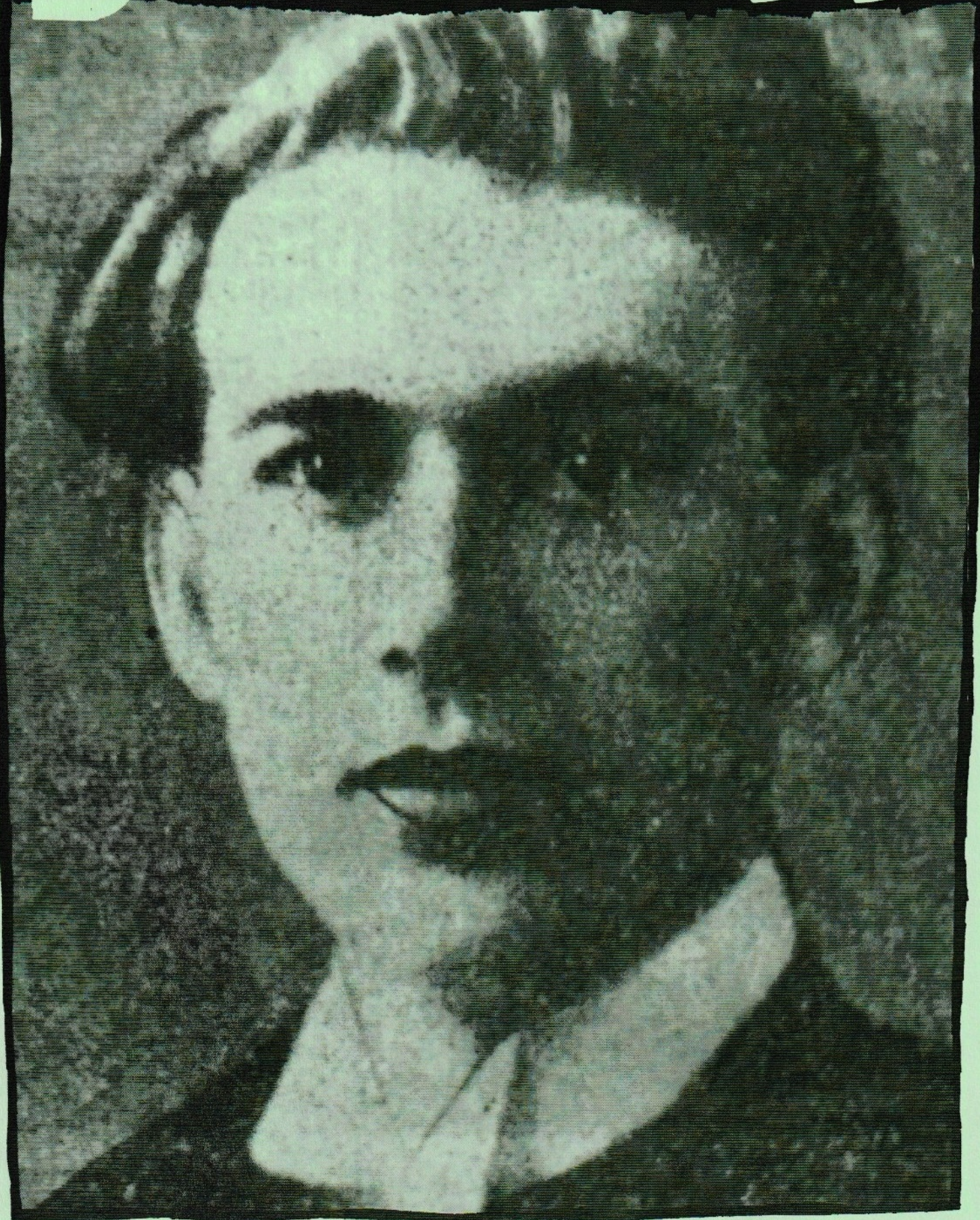

5 v. oči. 55

HOJ!

S maminkou Jiřího Wolкера

JAROSLAV MECER

Je psána opravdu krasopisně ona pozvánka, kterou školak Jiří Wolker a jeho o tři léta mladší bratr Karel zvali své spolužáky na domácí silvestrovské odpoledne. Hle, tu je její doslovné znění, neboť pozvánka jest uchována ve Wolkerově síni prostějovského městského musea na náměstí:

»Pozvání

k přátelské zábavě u Wolkerů v pondělí 31. prosince o půl 3. hodině odpoledne.

Program:

1. Uvítání.
2. Hra s hračkami.
3. Svačina.
4. Parní stroj a rychlovlak.
5. Laterna magika.
6. Vánoční stromček.
7. Rozchod.

Uctivé pozvání činí Jiří a Karel Wolkerovi, pořadatelé. — — —

Na pozvánku mě se zvláštním dojetím, ale přece jen s úsměvem upozorňuje matka Jiřího Wolкера, paní Zdena Wolkerová, která m. dělá ochotně průvodce síní prostějovského musea, kde jsou shromážděny památky na jejího syna, velikého socialistického básníka Jiřího Wolкера... Tu jsem také poznal, jak krásnou a hrdinnou měl Wolker maminku. Setkal jsem se s paní Zdenou po prvé ve válečném roce jednačtyřicátém.

JIRÍ WOLKER.
(Kresba O. Lasáka.)

Hovoří o svém velikém synovi prostě a bez sentimentality která tak často zachvacuje citlivá mateřská srdce. Skutečná matka-hrdinka, která se smíjuje s tragickým osudem svého milovaného dítěte, neboť chápe, že práce, tvorba a dílo a nakonec i předčasná smrt byla jeho osudovým údělem. Matka, jakou nám vykreslil ve svém nesmrtelném díle Maxim Gorký...

Básník Eda Torial

Dělal jsem na té básni a pak se něco pos...pokazilo. Tohle jsem nečekal. Včerejší potíže se čtvrtým veršem. Pravda v tom víně skutečně byla. Nevím, kteréj pitomec ji tam přimíchal nebo upustil. Vystřízlivěl jsem. Ještě nevím, jak je mi to příjemný, ale je to tak. Dopsal jsem to. Slunce svítí jinak než jindy! Ranní hlomoz pracujících lidí mi nevádí a kolem solaru mi poblikává malá karibská tanečnice. Všechno je, jak má být. Dopsal jsem to. Je to tady. Zase jsme se sešli. Je to ona. Možná jsou dny, které nám budou chybět, ale tohle je ona. Ta chvíle. Kolem mne se udělalo teplo, zase mám ten svůj drzí pohled, práci nalétávají na budovy tak tak že je o svá těla nerozbijí. Slunce je vysoko a blízko. V břiše plyš. Nic nepotřebuju. Dotýkám se zároveň začátku i konce. Jsem přímkou a prostupuju všechny věci najednou. Jsem částí i celkem. Jsem obsažen v každém atomu každé věci. Jsem básník. Eda Torial. Bůh svých věcí. V takovém počasí je nejlepší se oběsit. Nebo napsat báseň.

Chtěl jsem dneska dít tu bídu pěkně v klidu

Chtěl jsem si ustlat celej svět do hnoje poslat pěkně v klidu

Všechno je zas jinak stojím vprostřed davu nemožno cokoli pít chlastat platiit chcát ani ztratit hlavu

jsem taky jenom básník chci přece smrt a slávu

Wolkrův Prostějov 1959

Poezie lidského štěstí, krásy a hrdosti

Středa, 20. května 1959. Proteplený sluncem, voněl den květy a svěží stávkou zeleného listoví a trávníků. Všechny tyto sílící a neviditelně vlny ovzduší se mísily s pachem asfaltu a benzínu, dávající tak dohromady onu zvláštní vůni a příchut' která dráždí chrtpí a je tak typická pro naše města. Před prostějovským nádražím se vlnil dav a špalír pionýrů. V košících a halenkách kopretinové běti s rudým mákem sátku, s radostnými úsměvy a jasnými zvony svých hlasů vítali stále nové a nové účastníky ústředního kola recitační soutěže - Wolkrův Prostějov. Nádražní vestibul po příchodu každého vlaku vypustil do horké atmosféry květnového odpoledne celé shluky a tetyzy devnat a chlapeč s kufříky a taškami ze všech koutů republiky. Hudba vyhrávala jednu veselější než druhou a mláďa se vítala s květy v rukou, s rozevřenou náručí.

a „Radost nad radost“ předstí vuje. Bude to první veřejné uvedení těchto veršovaných pásem pro děti, nehledě k okresním a krajským kolům. Knižně jsou připravovány do tisku s ilustracemi malire Záheanského. To se dovídáme již sami od autora i s tím, že tyto skladby uvedou v Prostějově pionýři z Písku a tito mají z Prahy.

Jak je vidět, je Wolkrův recitační soutěž i první prozvěrkou nových děl našich básníků a spisovatelů. Proto k ní mají takový vřelý, snad i otcovský vztah. A to je dobře.

Minutový interviu

s Jaroslavem Šiktancem

Je pro psychické a citové básně. Hraje rada divadlo, nacvičuje právě hru „Lampionová slavnost“ M. Gorkého mnoho d.

Mláďa a poezie

Dnes ještě recitační soutěž v Prostějově pokračuje. Všichni

V(W)ĚCI

OKÉNKO PRO JANU FRANKOVÓU

DNES - SOBOTA 16. června

8.00 – 8.30

Hledání hlasu

Přednáškový sál ND

Ztratili jste hlas? Naleznete jej na hlasové rozcvičce v přednáškovém sále spolkové části Národního domu. Určeno sólovým recitátorům 3. kategorie a všem dalším zájemcům.

8.35 – 8.55

Prezence recitátorů sólistů 3. kategorie

jeviště MD

9.00 – 9.25

PŘEHLÍDKA RECITÁTORŮ
SÓLISTŮ 3. KATEGORIE

jeviště MD

10.15 – 11.45

Rozborový seminář 3. kategorie

Přednáškový sál ND

12.00

BOMBIČKY NA DVOREČKU, Prostějov

DUHA

Carpe diem - autorské představení

13.45 – 14.15

Hodnocení poroty divadel poezie

DUHA

14.30 – 16.00

Prostor pro možné výstupy seminářů

WP DUHA

19.00

TO NEJLEPŠÍ NA KONEC...

DUHA

Závěrečný večer 55. Wolkrova Prostějova
s předáním cen festivalu

U KOTĚRY NA ZAHRÁDCE

Zahrádka Národního domu nebo v jinde - dle počasí...

21.30 hodin

GENTLEMEN'S CLUB

ska kapela z Hranic na Moravě

Miloš Doležal

Rodinná Vigilie

Anička se ve vaničce modlí k andělu

aby jí duši opatroval

a prosí přilít teplou vodu plecháčem.

Jana kolem zemetá koštětem

drobky za celý den.

Vojtříšek beknul ze snu.

Venku začalo znovu sněžit

jediná cesta k domu zapadává

anděl se vysmek ze soumraku

a tma se pochechtává.

představení o básníkovi, který by na tomto

festivalu věru neměl chybět.

W OKNO

recitátoři – 3. kategorie:

popiny: Kerouac

hárdkór: Malá holčička stahuje ubrus

idol: Orten

minimal techno: DADA, HORÁČEK?

Bombičky na dvorečku při ZUŠ VI. Ambrose Prostějov

co uvidíte.

Carpe diem

autorské představení s použitím motivů

balady K. J. Erbena Štědrý den

Režie: Jan Šprynar

Scénář: Kolektiv

Inscenace je postavena na prolínání dvou typů textu – volné improvizace na téma konec světa a jeho magie (ostatně téma prý aktuální) a recitace Erbenova Štědrého dne. Je rozhodně zajímavé, a přestože ho porota zastihla v raných fázích vzniku, doporučuje k úvaze jeho postup na WP. Slibuje, že se dovyvine do vrstevnatějšího tvaru, protože interpretky improvizaci žijí.

Štědrý den (Kytice)

Tma jako v hrobě, mráz v okna duje,
v světnici teplo u kamen;
v krbu se svítí, stará podřimuje,
děvčata předou měkký len.
„Toč se a vrč, můj kolovrátku,
ejhle, adventu již nakrátku
a blízko, blizoučko Štědrý den!“
Milotě děvčeti přisti, milo
za smutných zimních večerů;
neb nebude darmo její dílo,
tu pevnou chová důvěru.

I přijde mládenec za pilnou pannou,
řekne: Pojd' za mne, dívko má,
budiž ty mi ženkou milovanou,
věrným ti mužem budu já.
Já tobě mužem, ty mně ženkou,
dej ruku, děvče rozmilé! -
A dívka, co předla přízi tenkou,
svatební šije košile.
„Toč se a vrč, můj kolovrátku,
však jest adventu již nakrátku
a přede dveřmi Štědrý den!“

16. června se poprvé nadechl básník a textař **František Branislav.**

Nejkrásnější řeka

Chvěje se světlo na prameni
jak střelka kompasu,
než udá směr.
Poběžím s tebou po kamení,
má řeko nejkrásnější,
krajiny u pasu,
poběžím na sever.

Na věnec vezmu lesů chvojí,
poběžím kolem skal,
dál na sever.
Neřeknu, jak jsme všichni tvoji,
má řeko nejkrásnější,
snad bych se rozplakal
u Prahy v podvečer.

*Usměj se, lásko, třeba slzami, když jméno vepsali jsme ke jménu,
my dnes to zlaté slunce nad námi vzali jsme do našich prstenů.*

František Branislav

„Poetka je holka, která stojí na svatbě při obřadu a vždycky na začátku zarecituje nějakou básničku, aby to mělo poetickéj nádech a aby všichni byli dojatý. Básničku si můžeš vybrat sama, ale nějakou svatební, nebo aspoň hodně zamilovanou, a nesmí tam být nic smutnýho a hlavně nic o rozchodech. S tím si poradíš, knih máte doma dost.“, řekla paní Pánková na radnici. Svatební básnička, to se jim to řekne, horlila jsem doma nad stohem básnických almanachů, který ze sebe vyplivl jedinou svatební báseň. Jmenovala se SVATEBNÍ a byla od Františka Branislava, který uměl básnit asi jako mlok. Rozhodla jsem se, že místo svatební najdu zamilovanou.

Sylva Fischerová

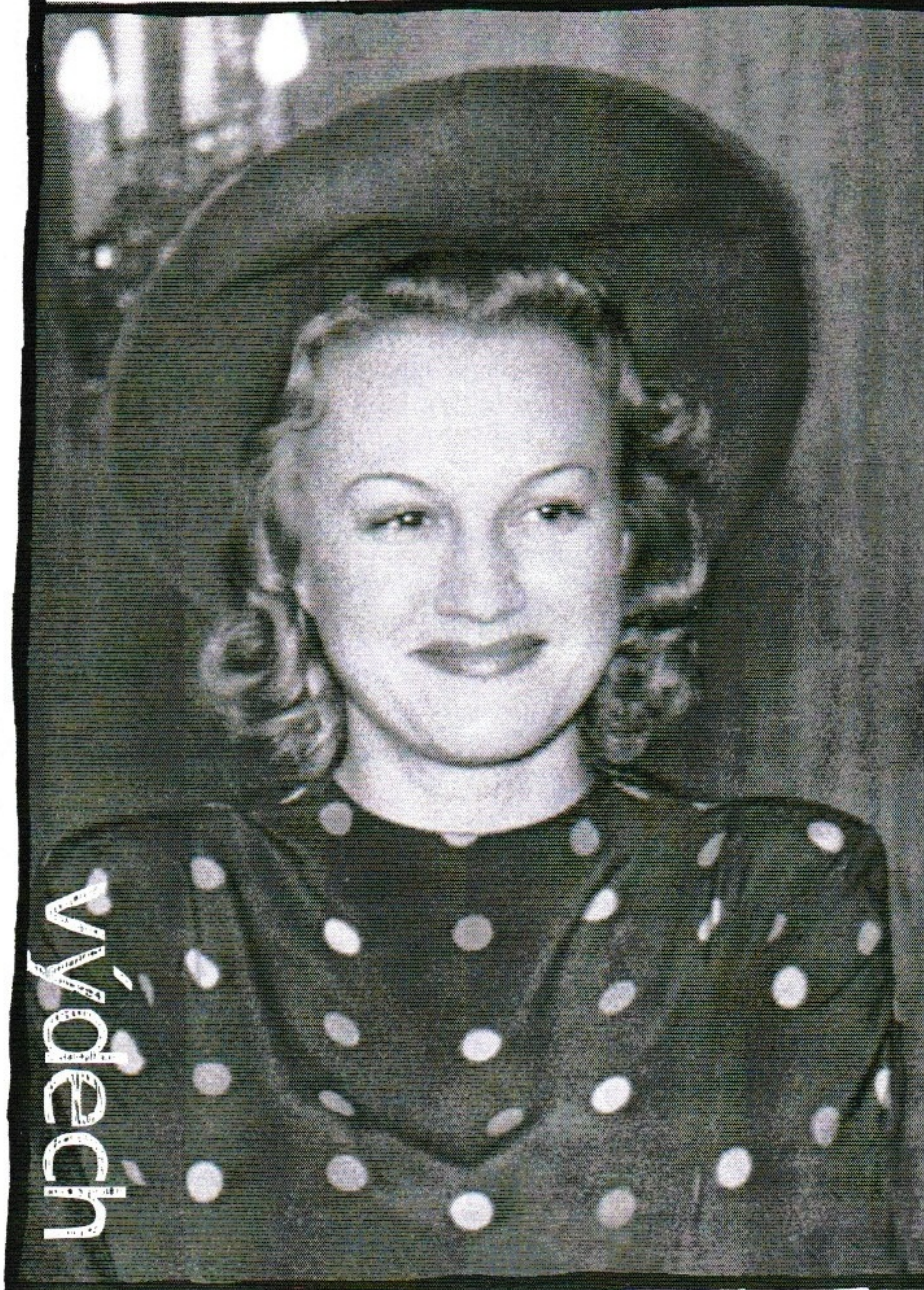
16. června naposledy vydechla herečka a autorka
paměti *Dneska už se tomu jenom směju*
Adina Mandlová.

*Baarová má oči mandlové.
Mandlová má oči barové.*

lidová tvořivost

„Hostili jsme pražskou smetánku, hlavně pravicového politického smýšlení, čímž jsem se pozvolna odcizovala svým bývalým přátelům, kteří byli většinou chudí intelektuálové a levičáci. Aníž jsem to pozorovala, přikláníla jsem se k Fredovu kapitalistickému, anti-socialistickému smýšlení. To ovlivnilo mou budoucnost. Kdybych setrvala ve společnosti lidí z Tafelrundy, byla bych pravděpodobně v roce 1939 emigrovala a tím se vyhnula mnoha bolestným a trapným zkušenostem. Místo toho jsem zůstala v Československu a chrochtala spokojeně u plného žlabu, bez něhož jsem si už život nedovedla představit.“

Adina Mandlová

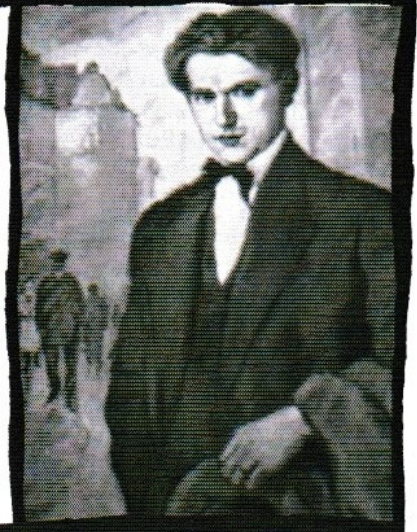

Dne 29. března roku 1900 se v Prostějově narodil syn bankovního úředníka

Jiří Wolker.

Měl talent literární, výtvarný i hudební. Hrál na housle a klavír. Byl sokolem a skautem. Studoval práva v Praze a tam se usadila v jeho plicích tuberkulóza. Léčil se v Tatranské Poljance. V září 1923 trpěl nervovou chorobou, v půlce října dostal zápal plic, v listopadu zánět pohrudnice a nakonec i zápal mozkových blan. 3. ledna 1924 nemoci podlehl.

Vzpomínáme s láskou!

HOJ

Dva lesní rohy zazpívaly na prahu černého pokoje,
bílý chrt běžel okolo rudého srdce.

Hoj!

Nevím, půjdu-li na lov, či půjdu-li do boje,
vím jen, že musím si s sebou vzít náboje,
bláznivé náboje a divokou ručnici,
oči a srdce,
všechny staré obrázky strhati se stěny,
nechat tam jenom Pannu Marii
a říci:

„Panenko, možná, že dnes tě zabiji,
prsa ti probodnu bílou lilijí,
možná, že sám se vrátím smutný a zraněný,
prosím tě, tenkrát, Rodičko boží,
sestup se stěny
a potěš chlapce,
který poslechl lesní rohy, chrty a srdce.“

OKNO

Okno je skleněná loď,
připoutaná k břehům mé světlice.
Mladý námořník nepotřebuje sedmimílové střevice.
Vsedne a odjede;
každou chvílí
urazí očima dychtivýma deset tisíc mílí
nad mořem
po nebi krásném a širokém.

Bílá oblaka,
bílé skály,
Afriku i Australii jsme zcestovali,
s černochoy se pobratřili,
Indiány navštívili.
Našli jsme i nové světa díly,
ze všech světa dílů nejmladší,
to vše ale nestačí,
abychom se zastavili.

Svět je kulatý.
Po mnoha dobrodružstvích rád vrátíš se zase
do nízké světničky, která zavírá se
nad starými známými věcmi.

U rozviklaného stolu mezi dvěma vysychajícími kalamáři
nejlépe uplatníš povídku s polární září.

Vše bude tiché a šťastné, – ty sám nejvíce.
Oči své položíš doprostřed světlice:
dáreček z cesty, –
– album světa.

SLOKY

Sníh padá na město, na město zřečelé,
v tvém oku roztává se v louže popele

a z věží hodiny jak panny zrazené
padají v náměstí, v jezero kamenné.

Jdeš tudy prvně sám se srdcem churavým,
a proto se ti zdá, že trpíš světem vším,

a zatím jsi to ty, jen ty a zčásti jen,
jenž hořem soukromým jsi kdesi poraněn.
Staň u zdí nádraží a poslyš vlaků hvízd,
jež vezou do světa lásku a nenávisť,

a do všech usedni a slavnou silou hnán
se z místa bolesti rozjedeš do všech stran

po světě širokém, jenž nezná modřin tvých,
zápase v závratích a ranách propastných.

Své srdce přemoz tu, neb nejsi srdce jen,
tím, čím chceš vítězit, — sám nebud' poražen

a přemoz bolest svou a nepřezvykuj ji,
bys stále v boji byl a nikdy po boji.

Pak sníh, jenž na město se snáší zřečelé,
jen bílým obkladem ti bude na čele

a z věží hodiny se s ptáky rozletí.
Neb bolest přemoci je víc než trpěti.

HOST DO DOMU

Tvé vlastní srdce to bylo, co řeklo ti: Lazare, vstaň!
a já s tebou vyšel jsem z kamenné světlice.

Zaradovali jsme se oba velice,
když jsme našli nové a dovedné ruce na svém těle,
zemi jsme do nich uchopili převesele
a země byla těžká jako práce modrookých havířů
a země byla slavná jako rodinná kamna při večeři.

Na kamenném chodníku
poznáš svátek nejlépe.
I my jsme jej poznali a proto půjdeme
na pout k svatému světu.
Však my už cestu docela dobře najdeme,
vždyť ne hvězda jediná,
ale hvězd tisíce
dobře nás povedou na všechny strany od bílého měsíce,
protože se na všech stranách narodila
pacholátka.

Na konci dědiny
rostou tiché květiny,
ale tu v předměstí
roste jen bída a neštěstí.
Pod obrazem umučené rodiny
petrolejová lampa věčně svítí.
S hladovými se chceme nasytiti –
zde je naše první zastavení.

Do prázdných talířků oči své k noclehu položíme,
z krve a ze sazí básničku vystavíme,
básničku jako velikonoční svíci,
bílou, svítící, potěšující,
o cestě k ráji.

Lidé
lidem
dveře
otvírají.

Host do domu –
– a ještě někdo

ČEPOBITÍ

Trubači troubili čepobití
v kasárnách za městem,
já se svoji milou ležel jsem
na bílé posteli.

Na bílé posteli v pokoji,
dnes už nikdo se milovat nebojí,
zatím co za oknem v černé ulici
krvácí
zamilovaní vojáci,
do srdce střelení polníci,
ranění příkazem táhlého čepobití.

Řek bys, že války tu není,
a přece je to volání k boji největší a každodenní,
když se musíš se svou láskou rozloučiti,
vojáku,
ať kvete ti u mozolných prsů nebo ve zraku
služek, šiček, holek z fabriky,
milenek.

Na kasárenském dvoře
dva trubači stojí,
všechny muže volají k boji
a já také mužem jsem.
Od tvých prsů a očí musím odejít
na rozkaz velkého čepobití.

Odešel jsem od tebe,
sladká milenko,
vracím se k tobě,
ženo člověka.
Ty jiná jsi a já jsem jinačí,
zcela jinak se budeme milovati.
Podoben vojáku trubači
na ústa si tě položím jako kovovou polnici,
z lásky a tónů vystavím do polí silnici
běžící světem na všechny strany,
aby vojáci, služky, mládenci a panny,
všichni, kdo se rádi mají a jsou rozloučeni,
po naší silnici mohli si naproti jít
dle srdce svého.

TVÁŘ ZA SKLEM

Kavárna „Bellevue“ je říše
stavěná z hudby, tepla a plyše,
z oken má vysoké, průhledné hranice,
které ji dělí od zmrzlé ulice.

Dnes jako jindy páni si za stoly sedli,
důstojní páni a vznešené dámy
ústa si probodli úsměvy, kravaty drahokamy
a v teple, hudbě a v plyši
noviny na oči posadili si,
aby přes tyto brejle z papíru viděli,
že svět je veselý, protože sami jsou veselí
v kavárně „Bellevue“.

Když tu tak seděli teple a ctihodně
s rukama vyžehlenýma,
tu stalo se, stalo, — ne zcela náhodně, —
že na okna skleněného tenouckou hranici
přítiskl tvář člověk, který stál v ulici,
výrostek zpoła a zpoła muž,
a pohledem ostrým a chladným jako nůž
prořízl okno a vbod se v tu nádheru,
v číše a valčík, v zrcadla pro milenky,
v břicha a teplo, franky a peněženky,
a zůstali v nich trčeti čepelí,
i když ty oči dvě zmizely.

Tenkrát se stoly staly
náhrobky mramorovými,
pohřbení šťastlivci se usmívali
mrtvolně mezi nimi,
sklepníci v šatech smutečních
z šedého kouře věnce nosili,
před okny žila ulice, bída a sníh,
za okny civěly mohyly
v kavárně „Bellevue“.

POKOJÍK V HOTELU

Pokojík za šest korun,
číslo dvacetpět,
s vyhlídkou do dvora, umyvadlem a postelí,
na rozkláčené židli sedí
a hledí
jako ta stará panna,
co mnoho viděla, nemilovala a nebyla milována.
Kdo na noc přijde už odpoledne,
na postel sedne, ruce dá do klína
a usedavě vzpomíná,
kdo by tak moh',
kdo by tak moh' z toho cizího města
přijít a zadarmo usmát se na něho,
říct něco dobrého, jasného a teplého,
aby i nejsmutnější věci v tom pokoji viděly,
že přec není všechno tak, jako si myslely.

POZDĚ K RÁNU

Když po půlnoci dnes jsem městem šel,
Dva koně jak padlý sníh bílé jsem ujíždět uviděl,
běželi, běželi, bělouši spanilí,
v mých očích šedivých se v lilie rozvili,
v mých očích šedivých a v ulici rozbité,
kde orkestrion hrá, opilec vrávorá
a chodec znavený se koňů smutně ptá:
Proč nespíte?

Když po půlnoci dnes jsem domů šel,
nikoho v městě spát jsem neviděl;
proto tu život k smrti je ospalý,
nevěstek oči jsou zapadlé jako podzemní lokály
a moje též a tvoje též.
Svět, který do brv přivřených jak motýl sedával kdysi,
dnes tíhou olova do víček zaťatý visí,
a kdybychom třeba usnuli a znavení spali,
tož bychom ve snu dál touto ulicí putovali,
neboť sny naše jsou jako karlínské předměstí
prosáklé slzami, bídou a neřestí.

Noc valí se k ránu a člověk se narodil,
aby buď vlekl svět, nebo jím vlečen byl,
a přece, můj koníčku, tolik jsem si přál,
abys ty, aspoň ty, při záři měsíce
nemusel pod bičem voziti opilce
a raději někde ve stáji spal,
za ospalé lidi, za všechny spal.

POUTNÍK SI ŘÍKÁ

Mám rád hvězdy,
protože se podobají kamení na silnici.
Kdybych po nebi bosýma nohama chodil,
také bych se o ně poranil.

Mám rád kamení na silnici,
protože se hvězdám podobají.
Na cestu mi od rána až do večera
svítí

ODJEZD

Krajina okolo nádraží
každý vlak do dálky odváží
a proto ta krajina v očích svých chová
bludný žal cizince bez domova.

Z vysoké stanice ve skalách nad přístavem
odjedu také a proto smuten jsem.
Možná, že na dně kufříčku
moře mám schováno v lastuře,
možná, že v růžích dvou červených
lásku mám schovanou nahoře,
kdybych však v tento čas je uchopiti chtěl,
tož bych je nespatriil, tož bych je nenašel.

Bakarské nádraží,
vlak ještě nepřijel, — noc mě už odváží
v černých svých vagónech, jimiž hvězdy v pochod tlukou.
Nelíbej, milenko, toho, kdo tu už není!
Ve chvílích loučení jsme dávno rozloučení
a ten, kdo sbohem dává, — nedosahuje rukou.

Smích

JIRÍ WOLKER

Jeden pták dnes v stromech seděl,
lidem zlym se šťastně smál,
plášt měl utkan z jarních neřádů
ještě líp než letní král.

U vodičky děvče mléč
bílá prádla věsilo.
bílá prádla nezvrtila
na šňurách se rozvilo.

Od vod vlály bílé růže,
pták se v květy tise smál.
S ním, jež něco nepřemůže,
dlouho jsem se načekal.

JIRÍ WOLKER

VĚCI

Můžij věci, mlčenlivé soudruhy,
protože všichni nakládají s nimi,
jako by nežily,
a ony zatím žijí a divají se na nás
jak věrní psi pohledy soustředěnými
a trpí,
že žádný člověk k nim nepromluví.
Ostýchají se první dát do řeči,
mlčí, čekají, mlčí,
a přeci
tolik by chtěly tráchu si porozprávět
Proto můžij věci
a také můžij celý svět.

U ROENTGENU

JIRÍ WOLKER

To není Faustova jízba a duše zde nevhází v prokletí,
to je Roentgenův přístroj s magickou krásou XX. století,
ultrafialové paprsky pronikají tu maso, svaly a blány,
lidské tělo se zde otvírá jak dopis zašifrovaný,
neboť dnes tělo je duše a na něm psáno jest,
zda člověk se narodil pro štěstí anebo pro bolest.

„Pane doktore, tak těžko mi je,
jako bych v prsou olovo měl a zmije.
Otevřte tělo mé paprsky zářivými
a povězte, co vidíte mezi nimi!“

„Co vidím, dělníku, to tvoje plíce jsou.
Fabrika ti je popsala dýmenem a sazími.
Slyším v nich svítění transmis a stroje, které řvou,
že chudý jen dříví má na zemi.
Co vidím, dělníku, to tvoje plíce jsou,
prožrané hladem a tuberkulosou.
Umřeš.“

„Nemoc a smrt. — to těžké břímě jest,
však nad to těžšího eos musím v sobě mít.
Lékaři, dejte hlouběji prosvítit
tělo mé paprsky zářivými
a povězte, co mezi nimi!“

„Co vidím, dělníku, to tvoje srdce jest,
zdupané semeno, jež strašně chtělo kvést
do světa zdravého, do lásky a žití,
kde možno ženu, děti a soudruhy mít
a pro ně ruce své na chleba proměnit
a jíst tu se stolu, na který slunce svítí.“

Co vidím, dělníku, to tvoje srdce jest
a srdce lehčí smrt dovede snést
než nemiloval.“

„I tuto tíhu, lékaři, já znám,
Však hlouběji, ke dnu tělo prosviňte mi!
Nejtěžší břímě naleznete tam.
Sotva je unáším. A jsem si jist,
až vypadne, že rozkvámčí zemi.“

„Nejhlouběji, chudý, vidím nenávisť.“

Na pátek zbylo ve druhé kategorii 17 recitátorů, ke kterým ještě na poslední chvíli přibyl loňský laureát Kryštof Bartoš. Suma sumárum tedy 10 kluků a 8 dívek či mladých žen.

Maraton interpretací odstartoval Vlastimil Barák. A jestliže včera udivoval Vítězslav Dvořák sedmiřádkovým textem Ivana Wernische, Vlastimil nabídl text Daniila Charmse (Zrzek), který se hravě vešel na čtyři řádky. Proč nám vypravoval o zrzkovi, mi ale tak docela jasné není.

To skutečný zrzek Lukáš Borík se vyťasil s Nerudovou Baladou májovou. A byla to pořádná smršť. Když vám text, který obvykle recitují křehké ženy, předloží zrzavý kulturista, překvapí vás to. A ještě víc vás překvapí, že to celé může docela dobře fungovat.

Ani dnes nechyběla rekvizita. Housle si na jeviště přinesl Karel Vaněk (Jiří Suchý: Houslové dítě). Jen nevím, jestli mu byly co platné. Možná ho dokonce i trochu zdržovaly.

Pokud budete sedět u stolu ve společnosti Ondřeje Kuthana, raději si dávejte dobrý pozor, co dělá s rukama, průběžně kontrolujte, nemá-li je náhodou pod stolem. Věřte, že to s vámi myslím dobře. Ondřej klame tělem, ale když se začte do veršů J. H. Krchovského, není k udržení...

Davy se pokoušel ovládat a společnost brutálním způsobem ozdravit Daniel Wagner (Mardošův text Léčitel), pokus o návrat Markéty Lazarové domů líčila Kateřina Slezáková, temnotu na svět přivolávala Anna Vacková (George Gordon Byron) a české školství podrobila zdrcující kritice Klára Jírovská (Michail Bul-

gakov). Ty nejlepší výkony ale měly teprve přijít - v hodině před polednem.

Kdybych chtěl spáchat sebevraždu, rozhodně bych volal Karlu Vondráškovi. Je to profesionál, který dokáže citlivě poradit. A ještě při tom obalí několik řízků. Román Chucka Palahniuka (vyslovujte [pólanyka], jinak si Karla nepřejte) „Program pro přeživší“ jsem nečetl, po tomhle setkání to ale jistě napravím.

Do Ruska nás na chvíli přenesla Magdaléna Denková (Anton Pavlovič Čechov: Na letním bytě). Už její bílý šátek navozoval pocit, že jsme se ocitli v Rusku, a co teprve přednes. S minimem prostředků vyčarovala atmosféru, kterou jsem se ochotně nechal pohltit. Pozorovat účinky milostného dopisu na myšlenky Pavla Ivanýče Vychodceva bylo napínavější než leckterá detektivka. A když si s Mítou navzájem hatili plány, trpěl jsem jako zvíře. Po inta vyšla Magdaléne skvěle. Doufám, že ji uslyším ještě jednou na závěrečném večeru.

Stejně tak - ba víc - se těším, že se ještě setkám s Ivanem Blatným. Že zase půjde melancholicky Brnem, Kryštof Bartoš že půjde v jeho stopách a my ostatní opatrně za ním. Že všichni společně i každý zvlášť půjdeme městem svého dětství. Už dlouho jsem nezažil něco takového. Jednotlivé obrazy mi vybuchovaly před očima. Pokud to ještě byly moje oči. Pokud jsem se už nedíval téma Kryštofovým. Čerti vědí, jak to ten kluk dělá.

Před námi je už jen pět recitátorů třetí kategorie. Bude jim patřit sobotní ráno. Doufejme, že to bude příjemná tečka.

Jan Anderle

RENTGENU

Nahý Wolker

ZE SOCHY OPĚT DOSPĚLÝM CHLAPCEM

...se stává Jiří Wolker v představení Divadla Point při GJW Prostějov Nahý Wolker – přičemž nejde o nahotu ve smyslu bulvárního skandalizování soukromí, ale v duchu Wolkrových textů v představení citovaných: „dopis, kde se vám dávám nahý“ a „nahé, ponížené a milující tělo“.

Scénář Aleše Procházky propojuje Wolkrovy dopisy s tematicky rezonujícími básněmi. „Děvče, možná že jsi ve mně uvidělo poprvé muže,“ píše Wolker v próze z ledna 1923. A na všechnu lásku, touhy, sny, návraty do dětství, anarchistické výstřelky s kamarády měl už jen necelý rok, jak připomene dopis Wolkrovy maminky z prosince téhož roku v závěru. Právě tento rychle a intenzivně prožitý čas, radost z darů světa i bolest a tíhu loučení se životem sledujeme na jednoduché scéně – vyřazené věšáky ze školní šatny se stanou železničním vagonem, kabaretem pochybné pověsti i lůžkem nemocného. Divadelně zkušená část poroty (všichni mimo mne) doporučila učinit ze sympaticky „chudého divadla“ divadlo ještě chudší, oprostit představení od drobných nadbytečných doslovností a ilustrativních rekvizit. Herci v náznakových kostýmech sdělují příběh prostředky obdobně prostými a srozumitelnými, jako je Wolkrova metaforika. Výrazná hudební složka dotváří stylově jednotný, promyšlený a propracovaný celek. Díky energii, soudržnosti a ukázněné

svobodě všech na jevišti si publikum odnáší silný zážitek (tentokrát, zdá se, nastala shoda mezi diváky různého věku i nátury). Přispívají k tomu všichni, ale nebylo by spravedlivé nezmínit charismatického Jiřího, dívčí a vřelý půvabem obdařenou Máničku i starostlivou, lehce žárlivou maminku.

Lenka Chytilová

Konečně, po pětapadesáti letech jsme se dočkali!!! Průlom v možnosti i na Wolkerově Prostějově inscenovat to, co můžeme vidět na místních a krajských přehlídkách!!!! Soubor Veselé děti z Olomouce našel tu odvahu inscenovat geniální text nositele ceny Puškinova památníku Vítězslava Skuhráka. Ten se dozajista inspiroval angažovaným spisovatelem blahé paměti, Josefem Jelenem. Lze ocenit výraznou dramaturgii Světlany Zátocské, která využila znalostí a dovedností odkazu hradního dramaturga Vojtěcha Trapla. Nepřekvapuje ani choreografie Josefa Damiána, který pravděpodobně shlédl několik filmů s prima balerínou Majou Pliseckajou. Korunu celé inscenaci

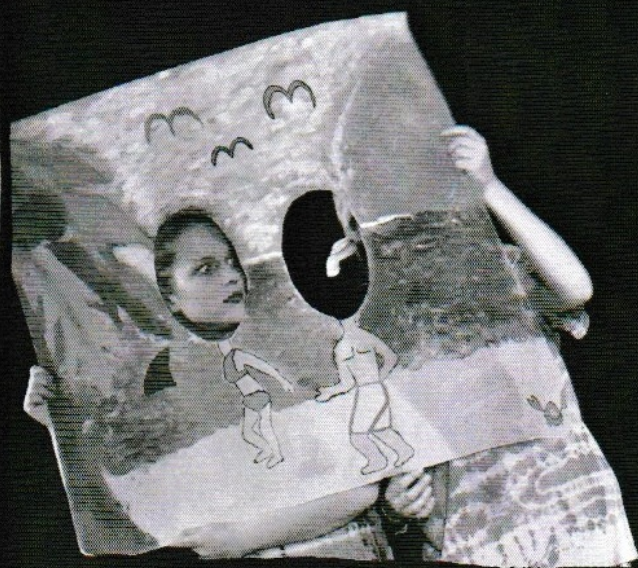
dotváří výprava Marie Capákové. Vnímáme v ní odlesk výprav Vladimíra "Točna" Landy. Výrazný vliv Handlův nepostrádá ani originální hudba Karla Dvanáctého. Ve výčtu autorského týmu postrádám pouze jméno a příjmení překladatele českého originálu. Je mi jasné, že nejde o překlad Jiřího Joska a už vůbec ne o překlad Saudkův. Již při výčtu celebrit, které se podílely na inscenaci, nevidoucí divák může žet, že nebyl přítomen tomuto geniálnímu představení. I přes nesporný talent tvůrců se nemůže recenzent/lektor nezmínit o několika drobných detailech. Zřejmě odpovědnost, která byla doslova vidět ve tvářích a v napětí muskulatury lýtkové, dovolila svalové paměti tvůrců opome-

nout některé vrcholy, které doslova nabízel a doporučoval, ba přikazoval baletní scénář – lehnou si na sebe – bylo provedeno boky, „Ach“ – bylo provedeno pouze ve slovech, ... a pak umřou, dvakrát mávnou svým motýlím křídlem – bylo více než pohybově „zašumováno“. Totéž platí i o chybějícím neproběhnutím měsícem, houkáním sovy a poznámkou, že někdo vyběhne s černým flórem na špejlích.

I přes naše neveselé hodnocení tímto blahopřejeme souboru, že mohl vystoupit na Wolkerově Prostějově, a tím také uctít památku svatby Lenky Novotné, dnes již Hulákové, a Jakuba Huláka v květnu tohoto roku.

Jiří Pokorný

(na tomto debilním notebooku zapsala Jana Franková)

U RENTGENU

Případ Charms

Z podobného kadlubu, avšak jiné kvality, čerpal soubor Vydýcháno ZUŠ Liberec, který přivezl do Prostějova (s mezizastávkou v Prostějově u Pardubic) Případ Charms.

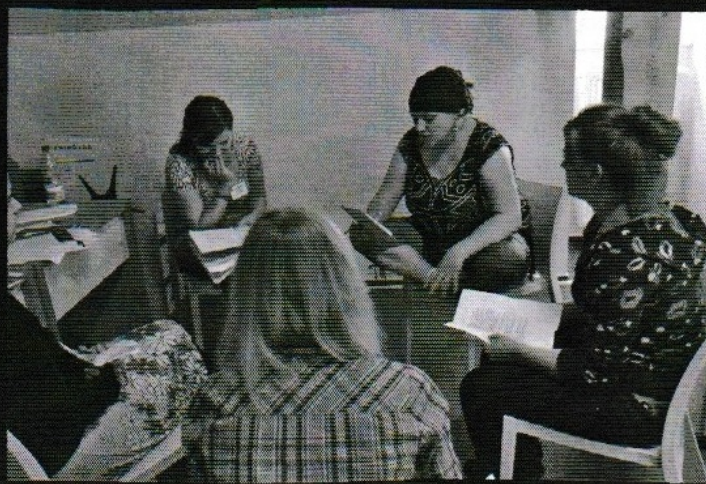
Na inscenaci lze především ocenit dramaturgický výběr a scénář, který je předpokladem pro výraznou jevištní realizaci. Ta se děje ve třech rovinách, příběh je rámován jakýmsi policejním vyšetřováním, druhou rovinou je samotný život Charmsův, třetí pak ukázky jeho textů. První rovina je rozehrána s velkou kreativitou a diváka naplňuje očekáváním. To postrádáme v dalších dvou rovinách. Zejména výklad a jevištní obraz autorových textů je prvoplánový, rozpačitý a díky tomu i herecky nezládnutý. Tady zůstal soubor dlužen tvořivosti naznačené v úvodu. A Charmsovi jako takovému.

Jiří Pokorný za výrazného přispění Františka Zborníka
(zapsala JF)

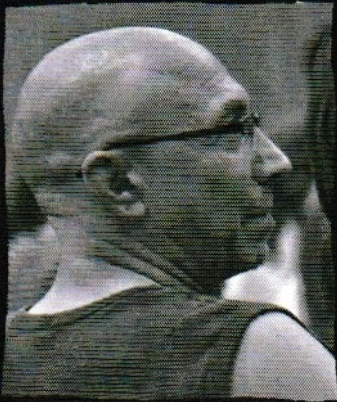
Fotografie

W W W

Divákovo...

Nahý Wolker

Zaznamenáno na dvorečku před Pointem:

Kuba: Já tomu Wolkerovi pořád nemůžu přijít na chuť.

Máša: Já ho mám ráda. Nedávno jsem ho celýho přečetla kvůli zpravodaji. Mě to dojmá.

Kuba: Mě právě vůbec. Na rozdíl od Máchy, od Ortena. Ti to dokázali napsat. A stihli to, i když taky umřeli jako kluci.

Máša: Ty dopisy jsou přece nádherný.

Kuba: Jó, no, ale není to náhodou tak, že ty dopisy jsou lepší než ty verše?

Renata: Dyť byl malej! Chudák.

Máša: Jo, a bylo mu špatně.

Kuba: Já vim. Já s ním soucítím. On se to všechno snažil vstřebat, pozoroval svět, chtěl to všechno vyjádřit. Já tomu rozumím. Chtěl to všechno stihnout, prožít. Ale není to vono. Ten Orten, ten se tak neplácá, není to tak hloupý. Tam je síla, tam jsou temný věci. Ten Wolker je ogar z Hané.

Máša: Ale Orten nevěděl, že umře.

Kuba: Ale tušil. Tušil, že nebude žít dlouho.

Máša: Orten je úžasnej, ale třeba Máchu nesnáším.

Kuba: No vidíš, jak to máme každěj jinak. A proč?

Máša: Verše jo, ale on je mi nesympatickej.

Renata: Byl to sviňák.

Máša: Hajzl.

Kuba: Ty jeho dopisy ženskejm. „Nesmíš! Nesmíš!!!!“

Máša: A u Wolker prostě pláču. Když jsme včera dávala do zpravodaje tu závět, tak jsem plakala.

Kuba: Je to dojemný, to jo. Ale když myslím na Máchu, tak jsem úplně rozsypanej, ničí mě to. Brečím.

Renata: Ale bylo to pěkný představení. První píseň krásná. A to o hvěznách... Wolker je to dobrej textař.

Kuba: Zas je hezký, že ho ty prostějováci na divadle udělaj.

Máša: A není to nablblý.

Kuba: Ne, je to pěkný.

Máša: Eště aby nedělali Wolker, když maj v souboru takovýho kluka.

Kuba: No! Jak má Wolker tu fotku z toho sanatoria, tak vypadá přesně jako ten herec.

Renata: A hrál to dobře.

Kus bedny aneb psí cesta

Divákovo...

Odkud že jsou? Z Olomouce? To udělali po cestě sem, ne?

Vůbec jsem nevěděl, co si o tom mám myslet. Já to vlastně nevím doteď. Tak jsem blbec nebo ne.

No, to teda byla taškařice, až jsem se z toho skutečně pořádně pobavil. Fakt srdečně. Vážně.

Vůbec jsem nevěděl, co si o tom mám myslet. Já to vlastně nevím doteď. Tak jsem blbec nebo ne.

Případ Charms Divákovo..

Mě se to líbilo. Milý představení. Vtipný.

Já mám Charmse moc rád a dost jsem se nudil. Tak mi to tak připadalo nějaký spíchnutý a nenaplněný.

Strašně se mi to líbilo. Smála jsem se moc. A oni byli dobří, že?

ČEPOBITÍ Rozborový seminář recitátorů druhé skupiny 2. kategorie

Aleš Vrzák: *My se vás pokusíme rozebrat co nejdůsledněji, doufáme, že to nebude tolik zraňující jako včera... Rozumějte, kdo získá a nezíská cenu poroty je naprosto nepodstatný.*

Vlastimil Barták, Daniel Charms: Zrzek

Jan Anderle: Tato povídka patří k nejkratším Charmsovým povídkám. ♦ Byl to člověk, který neměl rád děti, zvířata a staré lidi. ♦ Tento text nabízí mnoho způsobů interpretace a bylo by hezké, kdybyste jich ukázal víc. ♦ Máte tam ten smích, kterému moc nerozumím a myslím, že se vám moc nepodařil.

recitátor: Já jsem byl teda strašlivě nervózní.

Aleš Vrzák: Pro mne to nemělo zřetelný švy. ♦ Tohle je rekord, čtyřřádkový text.

Jan Anderle: Je to paradoxní, protože ten krátký text ti spíš ublíží než pomůže.

recitátor: rozumějte, já nechci být herec, chci dělat normální povolání... Ale chci se naučit manipulovat s lidma. A chtěl jsem si to vyzkoušet tady.

Karel Pešek, Václav Koubek: Česká slepice

Aleš Vrzák: Má to náboj, má to energii. ♦ Mě nějak nechvacuje ta dramaturgie, je to až moc jednoduchá předloha, dokážete ukázat svůj herecký a interpretační rejstřík, ale je to málo na vítězství. ♦ Text vás nepustí dál, je to vlastně ve finále trošku banální, příjemně jste nás pobavil, pěkná interpretace vedená k vtípu.

Martina Longinová: Nabízelo se větší rozlišení slepic.

Patrik Stejskal, M. W. Miller: Prezydent krokadýlů

Jan Anderle: Spíše divadelní výkon, než interpretace. Působíte na mnoha místech velmi autenticky, ale někde vás zrazuje exprese, která je příliš silná. Tím se to bortí, nemá to jednotnej tah.

Emma Zámečnicková: Vy začnete vstupovat do postavy, ale tento text to neunes – je potřeba větší odstup, protože pak to není uvěřitelné. ♦ Ideální je, když nemusím sklopit oči k textu, což jsem u vás musela, protože to nebylo srozumitelné.

Aleš Vrzák: Potřebuješ někoho, komu budeš říkat režisére nebo kamarádka, nebo to je jedno... ♦ Je to o míře, kterou přesahuješ.

Martina Longinová: Já vůbec nevím kdo jste, co tam děláte, na to navazují vztahy, které nemáte vyřešený, což celkově ubližuje plasticitě příběhu.

Ondřej Kuthan, J. H. Krchovský: Bylo to nedávno...

Martina Longinová: na mě jste strašně působil, že klamete tělem, je to taková erotická povídka z vinárny a pak přijde takovej kluk v brejlích a košili a já říkám: „hm!“ ♦ Našel jste si osobitý přístup a projev k autorovi, dokonce jste si tam našel místo pro humor, ještě nejste úplně přesnej v rámci formy.

Jan Anderle: Podle mě jste sáhnul tam, kam jste potřeboval.

Recitátor: Já vím, že jsem tu pointu zase zabil, to dělám dycky.

Martin Kuncil, Ivan Vyskočil: Jak jsem neprokázal dramatický talent

Emma Zámečnicková: Nezklamal jste mě, vybral jste si text, který jsem slyšela už mockrát, vy jste mi ho sdělil možná nejlíp. ♦ „Říká to jakoby nic a ono to je“ ♦ Máte problém s artikulací ♦ Dobrá hra s publikem.

Aleš Vrzák: V rámci textu jste velmi jste prokázal, že opravdu „nemáte dramatický talent“. ♦ Výbornej timing a suchej ksicht na jevišti.

Martina Longinová: Akorát s tou technikou něco dělejte.

Lukáš Borik, Balada Májová

Aleš Vrzák: Já jsem v životě neslyšel tento text interpretovat muže. ♦ Nakonec nevypointujete sám sebe.

Emma Zámečnicková: Nezklamal jste mě, ale když jste křičel, tak jsem se trošku lekla. A na konci jste byl proti smyslu textu. ♦ My jsme si jen domýšlíme a si domýšlet nemáme.

Marie Vařeková, Jáchym Topol: Nad'á

recitátorka: Četla jsem si celou knihu a z toho jsem si vybrala tu postavu, která mne nejvíc zasáhla.

Aleš Vrzák: Mně se ten výběr líbí, ale příliš to o té knize neříká. ♦ Vzala jsi to jako výpověď, což se cení. ♦ Tvým úkolem je nás vést těma časovejma rovinama, ale to ti nešlo, také jsi byla příliš dětská. ♦ Poté nastupuje trochu velké prožívání, které nepůsobí úplně přesvědčivě.

Martina Longinová: Chce to ryzejší, osobnější stanovisko.

David Wagner, Martin Huňát: Léčitel

Longinová: Myslím, že pro sebe jste se vybral dobrý text, na začátku jste mi nabídl polohu, kterou já jsem vzala (seriózní vědec, kterému o něco jde), což mě bavilo, slibně se to rozjíždělo. ♦ Ale bohužel ve druhé pasáži jste to neposunul, i když to má ty možnosti. ♦ Chybělo tomu napětí a masivnější finále.

Jana Machalíková: Přeslapuješ, nepřeslapuj.

Hana Malaníková: Chybělo mi tam to reálný nebezpečí.

Radim Šíp: Pro mě to bylo na konci nevěrohodný.

Kateřina Slezáková, Vančura: Markéta Lazarová

Emma Zámečníková: Mě zarazilo vaše oblečení. To bylo to první, co mě znejistilo. ♦ Sympatizujete s postavou, ale pak jste si skřípla hlas a zplacatilo se to, nedokázala jste ve mně vytvořit obrazy, chtělo by to lépe si vystavět text. ♦ Když jste pracovala s přímou řečí, tak jste napálila Lazara ♦ Je to těžký text.

Jan Anderle: Je tam velký přístup pro vypravěče a jeho nadhled, kterého vy můžete využít.

Martina Longinová: V recitaci to vypadalo, že je pro vás všechno stejně důležitý.

Anna Vacková, G. G. Byron: Temnota!

Jan Anderle: Chodíte na katastrofické filmy? Tenhle text je katastrofický. Bohužel to ve vaší interpretaci nebylo znát. ♦ Nedodržujete verše.

recitátorka: Já jsem se s tou formou naučila seznámila až po tom, co jsem se to naučila.

Radim Šíp: Ten text má krásnou elegickou linku a ve chvíli, kdy se nedodrží ty verše, tak se atmosféra a obrazy ruší.

Longinová: Velmi těžký text, který je zajímavý v rámci festivalové dramaturgie.

... blbka šla telefonovat s Michalem z Prahy ...

Andrea Pelechová, Josef Kainar: Budete zlá

Aleš Vrzák: Vy z toho děláte jeden emoční výdech, ale text nabízí daleko víc, od prvního verše máte zodpovězenou otázku interpretace, ale neprožíváte vnitřní boj. ♦ Je to trochu prvoplánový, chtěl bych hlubší postoj od vás, je to zajímavá etuda.

Martina Longinová: Pochopila jsem váš přístup a myslím, že je logický v rámci textu, ale je to škoda, že si s tím víc nehrajete.

Radim Šíp: Je to vlastně vnitřní dialog, který určuje řeč a způsob komunikace.

Klára Jírovská, Michail Bulgakov: ÚVĚ a Úenvě

Aleš Vrzák: Upravujete si text, což není ani tak zásadní, protože se zachovává smysl. ♦ Máte komediální talent, ale chýlí se to k přednáškovému charakteru a posléze to přestává být přehledný.

recitátorka: Mě se líbilo to nadčasové téma týkající se současného českého školství.

Martina Longinová: Můžete ještě propracovat jednotlivé postavy, dostalo by to další zajímavější charakter.

Anežka Berčíková, Aztécká lyrika

Emma Zámečníková: Nejhlavnější pocit byl ten, že to je ten nejkrásnější a nevhodnější výběr v souvislosti s osobností recitátora. ♦ Tahle poezie není úplně jednoduchá, takže jsem měla strach, že to všechno zůstane zachumtaný v tom zjevu, ale vzápětí jste mě přesvědčila o opaku. ♦ Hezky jste pracova-

la s veršem a s formou, věděla jste, co jste si do své půvabné krásné pusinky vložila.

Aleš Vrzák: pro mě to bylo takový jednostrunný, čekal jsem třeba víc jevištního pohybu. ♦ Napadlo mě, že tam postrádám takovej ten velkej filmovej fén, kterej by ti foukal vlasy a udělal z tebe aztéckou vílu.

Martina Longinová: Dvě slova - „personifikace já“.

a další paní: Já jsem tam postrádala doplnění silou a otevřeností, protože pro mne ta energie zůstala jen u tebe.

Karel Vondrášek, Chuck Palahniuk: Program pro přeživší

recitátor: Kniha mi byla doporučena a zjistil jsem, že se mi hodně líbí autorův styl.

Aleš Vrzák: Chválím dramaturgii i to, že dokážeš správně vyslovit jméno autora. ♦ Problém souvisí s kompozicí tvého výstupu - já tomu chlapovi moc nerozumím, nemám míry jeho vztahu k sobě samýmu, k sebevraždě aj. ♦ Máte velkou míru autenticity.

Emma Zámečníková: Patříte k těm nejlepším, které jsem tady letos viděla. ♦ Přirozenost projevu, stavba vět.

Jan Anderle: Já si teďka takhle budu představovat linky důvěry...

Aleš Vrzák: Možná bych vypustil to gesto s tím telefonem. (HK se směje, AV přestává hodnotit)

Hana Kofránková: No my se ti tady smějeme, že ty to gesto používáš často, když nám něco vyprávíš...

Aleš Vrzák: Takže vy mě tady teďka budete porotovat?

Magdalena Denková, A. P. Čechov: Na letním bytě

Jan Anderle: Čechovovi sluší minimalismus, který jste si zvolila, spoléháte se na text. ♦ Mimika, oči, pohyb hlavy doplňují text. ♦ Velmi dobře vám vychází vývoj Pavla Ivaniče, umíte charakterizovat intonacemi ženské postavy. ♦ Je to anekdota, kterou jste dovedla k pointě. ♦ Máte trochu problém se sykavkami.

Emma Zámečníková: Já jsem si při vašem představení odpočinula, nechala jste mi čas, abych si to užila. ♦ Máte skvělý způsob vyprávění.

Jan Anderle: Vy se tváříte tak skromně... Víte to, že jste dobrá?

Martina Longinová: Chci vás pochválit za to, že jste si udržela výkon z pražského kola, těšila jsem se na vás a nezklamala jste mě, bylo to úžasně pomalinku rozbalovaný a Čechovovský.

Karel Vaněk, Jiří Suchý: Houslové dítě

Martina Longinová: Mě to bavilo, vás to bavilo, velmi slušně jste si poradil s rekvizitou - houslemi. ♦ Dobrá práce s publikem, dotahujete fóry. ♦ Možná by se mohly přechody propojit plynuleji a držet celek. ♦ Problém je výslovnost, nerozuměla jsem některým zásadním větám ♦ Zanechalo to ve mne moc dobrý dojem.

Jan Anderle: Ta slovenština na konci není moc dobrá, ale koneckonců tam ta postava nebydlí moc dlouho...

Emma Zámečníková: Ty housle občas zdvojovaly vtipy.

...A kde je Kryštof?

Jan Anderle: Kryštof na diskuze nechodí...

Aleš Vrzák: U Kryštofa považuju ten výkon za naprosto výjimečný, fascinuje mě ta jednoduchost, se kterou to podává, ta síla, ta emoce... To, co dokázal na jevišti udělat, bylo úžasný a bylo to znát i z publika z toho, jak zpozornělo.

NA ÚVOD

F. Zborník: Vítáme unavené publikum, na tomto setkání je asi nejmenší účast, co jsme letos měli.

DIVADLO POINT PŘI GJW PROSTĚJOV: NAHÝ WOLKER – JIŘÍ WOLKER

L. Chytilová: Prostějovští se rozhodli, že z pomníku udělají člověka. Začíná to textem z ledna 1923, jemnou chlapeckou vzpomínkou na dívku. Končí to dopisem matky z prosince 1924. Je to poslední rok jeho života. Byli jsme zvědaví na představení a báli jsme se. Musím ocenit dobrý scénář realizovaný v těžkých podmínkách gymnaziálního divadla. To představení se odvíjí se soustředností a logikou. Scéna je chudým divadlem. Obecně nemám žádný problém s hereckými výkony, stylizací a s korespondováním dvou stran jeviště. Používáte rekvizity neilustrativně. Muž v červeném byl jako symbolická postava funkční. Líbí se mi, že se odkazujete se k tomu oficiálnímu portrétu básníka - je tam naznačeno, že byl Wolker patetizující socialistický básník. Dá se zde hovořit o svobodě ze hry, komunikaci na jevišti. Nemám vlastně žádné výhrady.

J. Franková: Byla cítit energie a velká soudržnost souboru. Mohli by jste si dovolit být ještě chudší. Z básní děláte situace, ztělesňujete je. Někdy jsem měla pocit, že básně chcete příliš zahrát. Pak to občas nefungovalo tak, jako samotný text. Nebyla to ilustrace, ale někdy to ty básně až moc hladilo po srsti. Nemusíte tolik konkretizovat. Vy, který hraje mladého Wolкера, vězte více slovu. Jste trochu exaltovaný. Podrobila bych kontrole výklad některých básní a používání některých rekvizit.

T. Volkmer: Je to kabaret, nepotřebujete boa, stačí muzika. Ubírá to metaforickému jazyku té inscenace, nemusíte tolik vysvětlovat. Jinak úžasná inscenace - božený pomník. Ale ten pomník jste úplně nezbořili kvůli té doslovnosti.

J. Pokorný: Mě to připadalo také příliš doslovné, třeba ten červený kabát. Inscenace se mi ale samozřejmě líbila.

F. Zborník: Pokus srovnat se s Wolkrem je úctyhodný. Jsou tam pasáže, které jsou za vás: toto je náš příběh, takto my vidíme Jiřího Wolкера. Bylo to důstojné setkání s JW.

Aleš Procházka: Hrajeme to pro diváky, kteří nejsou tak sběhlí jako vy. A proto možná ty doslovnosti, to boa, ta exaltovanost.

J. Franková: Já bych to riskla. Riskla bych, že občas něco někdo nepochopí.

DĚTI VESELÉ: KUS BEDNY, ANEB PSÍ CESTA

Redakce: Jiří Pokorný si dělal legraci z programu. Nestihli jsme to zapsat.

J. Pokorný: Krásnej fór na to, jak se dělá blbě dětský divadlo.

Redakce: Jiří Pokorný citoval ze scénáře, byl nadšen, ale byl zklamán, že neviděl to, co četl ve scénáři.

J. Pokorný: Když si hraje na blbý divadlo, tak to dělejte důsledněji.

Redakce: Následoval spor o to, co bylo nebo nebylo odtančeno.

F. Zborník: Ve chvíli, kdy legrace z představení čiší a je dovedena k dokonalosti, tak to funguje. Když sami nevíte, co bude dál, je to obtížnější. A nakousnuté jablíčko jsem vnímal jako výrazný erotický prvek.

Soubor: S tím chlapcem, vytaženým na jeviště, to bylo tak, že já jsem mu zašeptala do ouška ať řekne tu nejsvětelnější frázi až bude mít pocit, že přišel ten správný čas.

F. Zborník: Je hezké vidět, jak si mladé dívky umí udělat ze sebe legraci. Za to jim patří můj aplaus.

POETICKÝ SOUBOR DIVADLA VYDÝCHÁNO: PŘÍPAD CHARMS

J. Pokorný: To, co jsem velice ocenil, je scénář. Jsou v něm tři roviny - dovídáme se o době, o Charmsovi jako člověku a o jeho poezii. Text má tedy veliké kvality. Pro mě byl nejzajímavější začátek, když instalujete situace. Akorát to působilo tak, že se to postupně rozpadá. Měl jsem veliký problém se sdělováním textů a poetiky Charmsova díla. On například neukončuje své texty a tento princip se vám nepodařilo zpracovat. Nenacházel jsem klíč, jak to mám číst. Další fáze je hledání hereckého přístupu, to je samozřejmě také věc režie a toho, co jim člověk umožní. Měli by sdělovat, co v Charmsovi opravdu je a co ty postavy reprezentují. Nerozuměl jsem tomu, kdy je postava sama za sebe a kdy za postavu z Charmse. Zahazujete detaily, je škoda, že to není dotažené. Ale nechci vás režirovat.

L. Chytilová: Já znám jeho tvorbu velmi dobře a měla jsem pocit, že ve většině příběhů dramatizujete předlohu, ale není tam nic navíc. Ve „vyšetřovatelské pilulce“ si člověk může uvědomit souvislosti mezi textem a působivou muziku, ale vy to seknete tak, že si to člověk vůbec neužije nebo nerozpozná. Tyto momenty by měli být výraznější. Metafora hodná autora je scéna s rohlíkama.

F. Zborník: Nejkreativněji působí hlavní rámeček – začátek, moucha, porod, chlastání a podobně. Ale pak se dostanete k interpretacím Charmsa a to už moc nefunguju. Atmosféru doby nastíníte, ale nejde vám divadelní zpracování. Při výslechu je to i herecky odfláknuté, vy (ke konkrétnímu herci) nevnímáte kolegu, ale koukáte po hledišti, co se kde děje. A Charms se z toho vytrácí. Pojďte si víc hrát s textem a jeho poetikou, s intonacemi a vztahy...

J. Franková: Na začátku vám vycházelo herectví dobře, ale postupně se rozházíte. Groteskna je najednou sitkomem, což je škoda.

T. Volkmer: Nastavení základní situace je důležitější než kožich.

Režisér: Temporytmus byl pro mě dnes šilný. Děkuju Báře, která zaskakovala.

Máša (septem): Ta byla stejně nejlepší.

Divačka: Já mám dojem, že se neví, kde a kdy Charms zemřel...

Režisér: ano, mě se tam dostala informace, která je zavádějící. Původně jsme zkoušeli s tím, že nevíme, jak to bylo, ale pak jedna z hereček přinesla nějakou informaci, která nás zmátla.

Postřehy od Jinud TVÁŘ za sklem

Od externího pracovníka redakce Anonyma

Když jsem včera přednášel (a), dostal (a) jsem se do zcela specifického stavu mysli, zřejmě deliria. Žilami mi pulsoval čistý adrenalin a má duše se rozdělila na vědomí a podvědomí.

Zatímco podvědomí pracovalo na interpretaci mého textu, vědomí mělo dostatek času pospojovat si veškeré postřehy z přehlídky a doplnit je o nějaké ty novinky.

Za prvé, Honza Anderle, nejen že má parádní čtečku/tablet, ale ještě ke všemu s ní/s ním umí krásně fotit. Kuba Doubraava nemůže nosit cop. Chudáci redaktoři už jsou opravdu strhaní, nestíhají, téměř nemůžou navštěvovat představení kvůli termínům, každá pomoc se jim hodí a mají rádi malé

buchtíčky z listového těsta. Vojta Rudolf má parádní smysl pro výběr svetrů, především těch se vzorem soba. Vladimír Benderski je svalnatější než obvykle. Všichni vypadají čím dál přešlejší a uhnanější, seminaristé začínají nadávat na lektory, lektori – porotci se začínají bát o své zdraví. Přestalo pršet. Chudák Dan Razím někde zanechal svůj deštník se speciálními schopnostmi a někdo si ztracený technologicko-mystický zázrak přivlastnil.

V moment nejotevřenější mysli můj text skončil. Vrátil (a) jsem se na svoje místo v hledišti. A pak jsem napsala tohle.

TVAR za sklem

...Od dojmů k pojmům

Šla jsem do parku a tam seděla Renata Vordová obklopena seminaristy. Četli si Wolkera. Dopisy a závěť a básně. Říkali: citové vydírání, banální, měkký.

Každý si vybral úryvek a našel si místo, kde text přednese. Recitace mimo jeviště, v prostoru města. Umístit text do jiného kontextu.

Vyrazili jsme do ulic.

Zlatnictví

Seminarista: „Dáblice! Na prsa svá mě vtiskni!“

Prodavačka: „Odejděte. Ani pozdravit neumíte. Okamžitě odejděte! Neumíte ani pořádně mluvit! Tak už dost. Odejděte!“

Kostel

Seminarista: „Žijeme pro rozkoš ničení a zkázy...“

Seminarista kázal, hřímal v kostele. Nikdo se nezlobil. Blesk z nebe ho nezasáhl.

Kavárna Špalíček

Seminaristka seděla sama u stolečku, nad ní se vinul břechtan, hvězdicovité listy.

„Včera byly u mě na návštěvě hvězdy ... musím jít sám.“

Mariánský sloup

Seminarista hřímá: „Přicházím z daleké Prahy a rodného Prostějova ... Věřím v sebe, železně vynálezy a dobrého Ježíše Krista!!!!“

Lidé se otáčeli a zpozorněli i na druhém konci náměstí.

Knihkupectví

Koukáme po knihách. Seminaristka jemně začne „Slunce je velký básník...“.

Svůj úryvek dopoví a prodavačka se omlouvá: „Moment, hned se vám budu věnovat. Pardon. Tolik lidí tady snad ještě nikdy nebylo.“

Jakub Doubraava si hraje na nerudného domorodce. Pak si chce koupit knihu, ale oni ji nemají, ani neznají.

Jdeme si poplakat na Nahého Wolkera.

Kavárnu Špalíček doporučuji, je to tam útulné a poezii otevřené. Zajděte si koupit knihu do knihkupectví a antikvariátu na náměstí. Mají tam třeba Puškina. Kostel jste si užili při Ambrózii. Jen to zlatnictví, tam se bojí škandálu.

NABÍDKA DÍLEN A SEMINÁŘŮ 82. JIRÁSKOVA HRONOVA

3. – 11. SRPNA 2012

A jako ABECEDA DIVADLA

LUDĚK HORKÝ

Seminář je určen především začínajícím divadelníkům. Seznámíte se v něm takřka na vlastní těle a na konkrétním „materiálu“ divadelních představení, která skýtá program JH, se základy divadelní práce. Prostředkem k tomu budou různá cvičení, hry a povídání o jednotlivých inscenacích. Zvláštní pozornost bude věnována základním divadelním principům, „stavebním kamenům“ inscenace, a užití výrazových scénických a hereckých prostředků. Seminář bude pracovat jako uzavřená skupina.

DOC jako OD DOKUMENTU K DIVADLU

JIŘÍ ADÁMEK A JAN MATÁSEK

Internet jako inspirace pro autorské a dokumentární divadlo. Cesta od materiálu ke konceptu, od konceptu k scénickému tvaru.

Inscenační seminář, jehož obsahem by měl být náčrt cesty od výběru dokumentárního materiálu po realizaci scénické kompozice. Jako základ by nám měly posloužit veřejné projevy politiků či celebrit, jejichž text i video záznamy jsou k dohledání na internetu. Nejprve půjde o to všimnout si, čím nás daný materiál může inspirovat. Poté budeme hledat způsob, jak jej uchopit – a ruku v ruce s tím budeme zkoušet praktické etudy. Cílem je pokusit se společně najít základní koncept, jak daný materiál interpretovat a využít pro scénický tvar. Od účastníků se očekává, že budou pracovat týmově a že projdou všemi etapami, od surfování na internetu přes promyšlení koncepce po nástin realizace konceptu coby účinkující. Důležitá je otevřenost a chuť si všechny tyhle fáze vyzkoušet. Herecké ambice a zkušenosti nejsou pro tento seminář podstatné. Na několik posledních dní se připojí hudebník, skladatel a herec Jan Matásek. Spolu s ním se pokusíme nahlédnout divadelní tvar jako kompozici svého typu. K tomu není zapotřebí mít specifické hudební dispozice, opět pouze otevřenost, zvědavost a schopnost spolupráce.

DPP jako DIVADELNÍ PRÁCE S PŘEDMĚTEM

PETR HAŠEK

Seminář se bude zabývat samotnými základy uchopení, přístupu a zacházení s neživým materiálem na divadle. Účastníci budou zkoumat inscenační možnosti různých materiálů a předmětů, jak tuto neživou hmotu „oživit“ a zdivadelnit. Na základě praktických cvičení a etud by zájemci měli dojít k poznání principů a obrazivosti loutkového divadla. Seminář je určen pro ty, kteří se chtějí potkat s loutkovým divadlem, ale neočekávají od něj pouze setkání s marionetami nebo maňásky a jejich animačními technikami.

DR jako DRAMATURGICKO-REŽIJNÍ SEMINÁŘ

PETR MICHÁLEK

Zběsilá jízda od NÁpadu, Námětu a NÁzoru k realizaci představení. Důraz bude kladen na praktičnost, proto bude nutný váš aktivní přístup. Pracovat budeme i s konkrétním textem Viliama Klimáčka, který vám bude s předstihem rozeslán. Seminář bude pracovat jako uzavřená skupina. Ve svém štítu bude mít provokativní heslo: Dramaturgem snadno a rychle, režisérem za osm dní!

DŠ jako DON ŠAJN VE SCÉNOGRAFICKÉM EXPERIMENTOVÁNÍ

TOMÁŠ VOLKMER A HANA GALETKOVÁ

Náš seminární tým výzkumníků bude společně hledat výtvarné, prostorové, scénografické, materiálové, loutkové, objektové, obrazové, možné i nemožné uchopení Dona Šajna. Respektive, našemu scénografickému experimentování podrobíme starý loutkářský text Don Šajn. Snad jen z čistě výzkumných důvodů nahlédneme také na Dona Juana a Fausta, vše spolu souvisí. Postup: Dona Šajna prostudujeme, prozkoumáme, rozpítváme a budeme hledat možnosti scénografického uchopení. Necháme se inspirovat vším kolem nás: prostorem, lidmi, předměty, náladami, atmosférou, myšlenkami, zkušenostmi a především magickým Donem Šajnem. Vše nasbírané následně budeme tavit do rozličných scénografických forem: loutkářských, nesnadno pojmenovatelných – alternativních, site-specific... Náš výzkumný tým by se neměl bát experimentovat. Když to bouchne, zapíšeme si, co způsobilo výbuch.

H jako HUDBA V DIVADELNÍ INSCENACI

MATĚJ KROUPA

Hudební seminář není hudební škola pro pokročilé a méně pokročilé muzikanty. V tomto krátkém, ale intenzivním kurzu se mohou uplatnit jak profesionální hudebníci, tak hudbymilovní laici, režiséři, herci. Cílem je seznámit se s šíří pojmu hudební složka inscenace, budeme muzicírovat, zpívat, pokoušet se komponovat, budeme hovořit o hudbě a hledat její hranice. Přiblížíme si problematiku hudební dramaturgie, seznámíme se s hudebními prostředky využitelnými v divadelní inscenaci. Seminaristé se mohou seznámit se všemi dovednostmi, které jsou třeba při vytváření divadelní hudby. Seznámíme se s nahráváním hudby v programu ProTools. Pokud hrajete na jakýkoliv hudební nástroj, rozhodně si ho vezměte s sebou. Bude tento seminář zábavný? Pokud budete chtít, tak ano! Navštívit nás se může hodit...

HT jako HERECKÁ TVORBA

HANA FRANKOVÁ A JAN HNILÍČKA

Pomocí hereckých cvičení a improvizací zkusíme hledat svobodné tělo jako nástroj autentického sdělování a jeho cestu k dramatické postavě. Při práci s monologickými a dialogickými texty budeme využívat i změn prostorů a časů, změn rekvizit i náznaků kostýmů jako vnějších okolností herecké tvorby. Budete potřebovat pohodlné oblečení a lehkou uzavřenou obuv s pevnou podrážkou. Dámy, přibalte botky na mírném podpatku.

I jako IMPROVIZAČNÍ DOVEDNOSTI

JANA MACHALÍKOVÁ A RENATA VORDOVÁ

Dílna bude zaměřena na dovednosti, které jsou základními stavebními kameny pro skupinovou improvizaci a jevištní spolupráci. Budeme doslova „trénovat“ schopnost kooperace, komunikace, rychlé reakce, invence, vnímání více podnětů zároveň, soustředění a opouštění vlastních nápadů ve prospěch společné práce. Tento „trénink“ povede postupně přes základní cvičení a hry s pravidly ke krátkým divadelním improvizacím inspirovaným formátem Whose Line Is it Anyway a jimiž se nechala ovlivnit i česká improvizáční liga. Improvizátoři, divadelníci, vedoucí souborů, učitelé a ostatní nadšenci se v dílně zároveň dozví, jak fadit cvičení aby byl „trénink“ dovedností efektivní a jaké mají použít cvičení cíle a co rozvíjí.

KPR jako KURZ PRAKTICKÉ REŽIE

MILAN SCHJEBAL A KATEŘINA FIXOVÁ

Osmé soustředění posluchačů dlouhodobého vzdělávacího projektu, který byl zahájen v říjnu 2008 v Městském divadle v Děčíně. Kurz je pro nové zájemce uzavřený.

Kurz pořádá DIVADLO (bez záruky) PRAHA za odborné spolupráce NIPOS-ARTAMA Praha.

N jako NEVERBÁLNO

MICHAL HECHT A ŠTĚPÁNKA ELGROVÁ

Na dílně se účastníci seznámí se základy klasicke i moderní pantomimy, improvizace, akrobacie (technika pádů a souborů, stojky a salta) a jevištního pohybu vůbec. Čeká je náročný fyzický trénink, ale i příjemná relaxace a masáž. Účastníci budou společně pracovat na realizaci neverbálního projektu. Za použití improvizace a etudování budou vytvářet krátké příběhy, které s pomocí humoru a nadsázky převedou do divadelní neverbální řeči. Závěrem se pokusí tyto fragmenty pospojovat a vytvořit představení, které zahrají ostatním účastníkům Jiráskova Hronova.

P jako POKUSY O AUTORSKÉ DIVADLO 45+

VLADIMÍR FEKAR

Dílna je určena pro kategorii zralého věku, spodní hranice je limitována dosažením 45 let, horní hranice limitována věkem není. Fyzické potíže nejsou překážkou. Společné uvažování o možnostech vyjádření prostřednictvím divadla a pak nasměle krůčky dál do neznáma. Autorské divadlo nemusí být doménou jenom mladých. Od hledání společného tématu k pokusům o jejich sestavení do určitého inscenačního tvaru, popř. k možnostem hereckého ztvárnění. Všechno to bude jenom pokus, ale proč nebyť na chvíli připraven o jistotu pevného textu na začátku zkoušení a zkoušet neznámé cesty. Věřím, že nás čeká nezávadné veselé dobrodružství, které skončí třeba ve slepé uličce, třeba na křižovatce, třeba na vrcholu hory. Možno konzultovat věkové výjimky.

PIŠ jako DÍLNA TVŮRČÍHO PSANÍ — NAPIŠ MI TO!

MARTIN KOLÁŘ

Dílna pro reportéry a spisovatele zaměřená na tvorbu textů všech žánrů a stylů. Jedinečná možnost, jak se propsat Jiráskovým Hronovem od expozice přes zajímavé postavy, přesné dialogy, dramatické popisy, srdceryvné emoce a dějové zvraty až po katarzní finále! A ještě občas napsat něco pro Zpravodaj. Zkusíte psát sami nebo ve skupině dle běžných i neobvyklých zadání a obratem uslyšíte kritiku či pochvalu ostatních. Výsledkem dílny může být scénické čtení nejpopulárnějších textů nebo pokus o vytvoření literárního dramatu – krátké čtené divadelní inscenace. Určitě se vám bude hodit notebook, diktafon nebo MP3 přehrávač a flash disk.

R jako REFLEXE DIVADELNÍ INSCENACE A DIVADELNÍHO PŘEDSTAVENÍ

LADISLAV VRCHOVSKÝ

Tématem semináře je reflexe divadelní inscenace a divadelního představení – analýza jednotlivých komponentů. Podkladem pro práci v semináři budou představení zhlédnutá v průběhu JH. Seminář je určen všem, kteří chtějí rozvíjet své inscenační a interpretační schopnosti, těm, kteří se chtějí seznámit s psaním recenze a kritiky, ale také porotcům amatérských divadelních soutěží a budoucím novinářům-recenzentům.

SMS jako SLOVA, MYŠLENKY A SYMBOLY FUNGUJÍ

EVA SPOUSTOVÁ-MÁLKOVÁ

Jak pracuje naše tělo: „Biolaboratoř“ = „Jací jsme bioroboti a jak jsme vlastně zkonstruováni“. Jak způsob našeho myšlení ovlivňuje naši realitu, komunikaci, náš pocit jistoty na jevišti i v životě. Systémy přesvědčení a vzorce chování ve vztahu k držení těla a k dechu. Strach a tréma jako zbytečné osobní brzdy. Hardwarové klouby pohybového aparátu – energetické bloky a stresové uzly v tělovém systému. „Elastické“ tělové napětí. „Zvuková hlavologie“ = „Cesta za hlasem, který je slyšet“. Tvorba hlasu a artikulace. Normativní podoba hlásek. Samohlásky jako nosiče emocí, souhlásky jako nosná kostra mluvy. „Jazyk jako hudba a jazyk, kterým sdělujeme obsah“. Propojení pohybu těla a řeči. „Detektivní pátrání po myšlenkách a vztazích schovaných v textu“. Cesta k výrazu – být „ve spojení“ s hereckým partnerem. Myšlenka „před“ a „pod“ textem. Jak se textem tkají vztahy. „Hrát si s textem“, „hrát text“, „hrát“, nebo „hrát si“...? A všechno další, na co přijde řeč...

TP jako TĚLO V POHYBU

JIRÍ LÖSSL

Seminář se zaměří na elementární práci s tělem, jeho pohybovémi principy a vzorci. Základní anatomické poznání se nám stane cestou k otevření přirozeného pohybu vlastního těla do prostoru. K semináři není třeba předchozích zkušeností s pohybem.

Ž jako ŽONGLOVÁNÍ (žonglování jako projev temperamentu)

ADÉLA KRATOCHVÍLOVÁ A ROMAN VANČURA

Seminář je určen všem zájemcům o žonglování bez ohledu na dosavadní zkušenost s žonglérskými technikami (i když znalost žonglování se třemi míčky je výhodou). Důležité je odhodlání k systematickému žonglérskému tréninku a chuť pro experimentování s předměty a pohybem. Prvotním úkolem semináře je osvojení techniky žonglování se třemi míčky – samostatně, ve dvojicích i ve skupině. Budeme se věnovat i dalším pomůckám a technikám – šátky, kruhy, kužely, diablo, talíř, květinová hůl (flower stick), kontaktní žonglování, vícečetní žonglování atd. Cílem semináře je však uplatnění žonglérských dovedností jako performativního umění. Téma letošní dílny žonglování jako projev temperamentu obrátí naši pozornost k základním lidským temperamentům: sangvinik, choleric, flegmatik a melancholik. Zkusíme se vžít do každého z nich v okamžiku, kdy uchopují předměty, žonglují s nimi a vstupují do vzájemných vztahů. Účastníci semináře si mohou přivést svoje žonglérské pomůcky či předměty, se kterými chtějí žonglérsky experimentovat. Základní žonglérské náčiní bude v semináři k dispozici, počítá se s výrobou žonglérských míček pro seminaristy.

DĚTSKÝ SEMINÁŘ

Seminář je určen dětem ve věku od 4 do 12 let. Jeho smyslem je umožnit rodičům návštěvu dílen a seminářů Jiráskova Hronova 2012 a jejich dětem poskytnout jedinečný zážitek ze společné tvorby. Seminář pro děti začne vždy od 15 minut dříve a skončí o 15 minut později než dílny pro jejich rodiče. Jeho cena je 1.200 Kč (za seminář) / 1.950 Kč (za seminář, obědy a večeře) / 2.450 Kč (za seminář, obědy, večeře a vstupenky).

PŘÍLEŽITOST PRO VŠECHNY NAD RÁMEC ZÁKLADNÍCH SEMINÁŘŮ A DÍLEN

PC – Problemový club

Problémový club (PC) je veřejným diskusním fórem. Bude realizován formou rozpravy – disputace pětičlenného lektorského týmu složeného z divadelních odborníků a účastníků z pléna. Odrázovým místkem pro PC jsou inscenace uvedené v hlavním, případně v doprovodném programu JH. Jeho hlavním smyslem a cílem je vytvořit prostor pro nahlédnutí inscenací z nejrůznějších úhlů pohledu, hledání smyslu amatérského divadla a jeho vyslovování se k současnosti.

Problémový club proběhne vždy v odpoledních hodinách (14.00–16.00) od neděle 5. 8. do soboty 11. 8. 2012 včetně. Posluchači tematických seminářů a dílen, kteří se budou chtít zúčastňovat Problémového klubu pravidelně, vyznačí tento požadavek na přihláškách, aby jim mohla být návštěva umožněna (paralelně se totiž uskuteční některá představení hlavního programu JH).

Diskusní klub

Roman Černík

Diskusní klub je dalším volně přístupným fórem JH, příležitostí umožňující spontánní výměnu názorů na představení uvedená na JH všem, kdo o to projeví zájem. Diskuse nebude nikterak obsahově předurčována. Kromě moderátora se můžete těšit i na zajímavé hosty.

Diskusní klub proběhne vždy v nočních hodinách po skončení představení hlavního programu.

Lektor: Roman Černík, amatérský režisér, organizátor kulturního dění zejména v Plzni a Plzeňském kraji, pedagog dramatické výchovy

PODMÍNKY ÚČASTI

Věk: Semináře a dílny jsou určeny zájemcům od 15 let. Osoby mladší 18 let musí do Hronova přivést písemný souhlas rodičů na formuláři, který jim bude zaslán.

Cena: Poplatek za dílnu je 2.900 Kč. Platit je možné pouze bezhotovostním převodem na účet Jiráskova Hronova nejpozději do 16. července 2011. Po odeslání přihlášky Vám bude oznámeno číslo účtu a příslušný variabilní symbol.

Kromě samotné dílny vám bude poskytnuto: hromadné ubytování ve spacáku v prostorách školních tříd v tělocvičně, základní zázemí pro hygienu, stravování ve školní jídelně (obědy a večeře) od 4.8.2012 a vstupenky na představení.

Ti, kdo mají zájem o kvalitnější ubytování, si jej mohou objednat u Kulturního a informačního střediska Hronov, nám ČSA 500, 549 31 Hronov, tel.: 491 483 314, e-mail: kis@mestohronov.cz. Pokud máte v plánu si s sebou do Hronova přivést psa nebo jiného zvířecího mazlíčka, objednejte si prosím také samostatné ubytování. Společné ubytování s ostatními seminaristy Vám v takovém případě totiž nebude umožněno.

Harmonogram:

- příjezd a prezentace v pátek 3.8.2012
- 09.00 – 13.00 semináře a dílny (4. – 11.8.2012)
- 14.00 – 16.00 Problémový club (od neděle 5.8.2012)
- 13.00 – 23.30 představení JH
- v noci diskusní klub

Informace: Budete-li mít jakékoli dotazy, obraťte se na Simonu Bezouškovou – programovou ředitelku JH na tel.: 603 584 489 a 775 508 654 nebo e-mail: bezouškova@hijos-mk.cz

CHCETE ZAŽÍT ČESKOU LITERATURU JINAK?

- Naučit se říci něco přednesem?
- Pomoci s odstraněním řečových vad?
- Setkat se s odborníky na český jazyk a literaturu?
- Zúčastnit se autorských čtení i koncertů všeho druhu?

To vše má pro vás připraveno Šrámkova Sobotka – festival českého jazyka, řeči a literatury, který čerpá z více než padesátileté tradice, ale nebojí se otevřít ani novým tématům, jako je např. elektronická komunikace.

Malebné prostředí městečka Sobotka v prvním červencovém týdnu pravidelně ožívá přítomností lidí různého věku i povolání, kterým není čeština lhostejná.

TÉMA LETOŠNÍHO ROČNÍKU

> **Já píši Vám... :)**
Od dopisu k emailu
30. 6. – 7. 7. 2012

TVŮRČÍ PSANÍ > René Nekuda

HUDBA A ZPĚV > Jiří Šlupka Svěrák

UMĚLECKÝ PŘEDNES

> Libor Vacek & Aleš Vrzák

KONCERTY

(JANANAS, TLESKAČ)

FILMY

(ALOIS NEBEL, GORILA)

DIVADLA

(KORESPONDENCE V+W,
UTRPENÍ MLADÉHO WERTHERA)

ROZHLASOVÉ HRY

(ZÁBRANA, JANDL,
TAYLOROVÁ)

PŘEDNÁŠKY

(HOFFMANOVÁ, ADAM, PAVLÍK,
VIKTORA, ŠMEJKALOVÁ)

Do dílen se nově můžete přihlásit i na webu festivalu >

WWW.SRAMKOVAŠOBOTKA.CZ

**SPECIÁLNÍ AKCE
PRO ÚČASTNÍKY WOLKROVA
PŘOSTĚJOVA
PŘI ZADÁNÍ KÓDU
WP2012 SLEVA 20%**

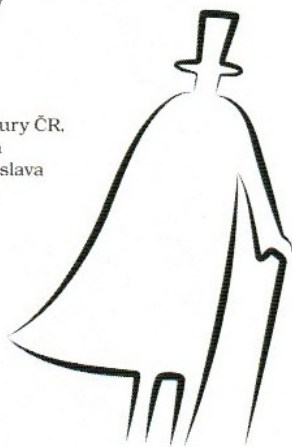
Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí
a Město Valašské Meziříčí

Vás zvou na

48. Mezinárodní festival poezie

soutěž amatérských recitátorů
z České a Slovenské republiky

pořádány
za finanční podpory Ministerstva kultury ČR,
ve spolupráci s NIPOS ARTAMA Praha
a Národným osvetovým centrom Bratislava

25. - 27. října 2012

PROGRAM 48. MFP

Čtvrtek 25. října

15.00 - prezence účastníků
20.00 - zahájení MFP, losování 1. kola soutěže
kulturní program

Pátek 26. října

9.00 - 1. kolo soutěže
14.00 - pokračování 1. kola
20.00 - losování 2. kola
kulturní program

Sobota 27. října

9.00 - 2. kolo soutěže
14.00 - rozborový seminář s porotou
19.30 - vyhlášení výsledků
- přehlídka vítězů
- slavnostní zakončení 48. ročníku MFP
- společenský večer

Přihlášky je nutno odeslat na adresu:

Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí
Komenského 1
757 01 Valašské Meziříčí
e-mail: markova@kzvalmez.cz, sieklikova@kzvalmez.cz
Přihlášky v elektronické podobě je možno stáhnout na adrese

www.kzvalmez.cz (Sklub)

14
Praha/Prague
30. 6. - 3. 7. 2012

apostrofof

Mezinárodní festival nezávislých a amatérských divadel
International theatre festival of independent and amateur theatres

program/programme

30.6. so /sat			
16:00	DnZ	Zahájení festivalu Festival Opening	
17:30	DnZ	Konkurs Casting	Prešporské divadlo (SK)
20:30	NoD Roxy	esnes.n.on ²	cieLaroque Helene Weinzlerl (AU)

1.7. ne/sun			
15:00	NoD Roxy	Placebo	Teatr Jednego Wiersza (PL)
17:30	DnZ	Zbytky lásky The Love's Left-Overs	Thag-Theater (DE)
20:30	NoD Roxy	Zapomenutá píseň Forgotten Song	Kompánia Studio & Artus Studio (HU)

2.7. po / mon			
15:00	DnZ	Kabaret na konci světa Cabaret at the end of the world	Divadlo Inventura (ČR)
17:30	NoD Roxy	ZEPPO	DIOD & T.E.J.P. (ČR)
20:30	DnZ	Ženský úsměv Woman's smile	Teatr Nikoli (PL)

3.7. út / tue			
17:30	NoD Roxy	Justýna v rauši Justine has a rash	Compania teater (NO)
19:30	DnZ	Závěr festivalu & koncert Festival Closing & concert	Angara Band (HU)

pokojk v hotelu

Blbky z Prahy – Těžký hodiny

Jakub Doubrava nevěří, že jsme dvě. Ale my jsme ségry, kámošky, co se už nehádaj.

Přišly jsme z kostela a wááááuuu, masakrrrr! Hlavně ten kluk s téma kuframa. V černym!

A jéééé, přijel Jonáš! Ten by se do toho kostela taky hodil. Asi miluju Jiřího Wolkera. A nebo toho herce, co ho hrál? Vordová už kašle na koloušky a snídá s Jiřím. A Pokorný ne příliš pokorně vyšvih taneček na hodnocení. Seřvali nás v Ječmínovi. Místní pingl po mně hodil bundu. Že prej maj taky věšák. Ale polívku v chlebu asi nemaj. Nebo jo? Jestli nestihnem kvůli tomu ten koncert, tak na to serem. Plesla. Vyorálka. A mnoho dalších. Vietnamec z nonstopu mi prodal zase startky a baštil u toho Pho. A když jsem mu řekla, že to mám ráda, tak se potutelně usmíval. Jéééé, bléééé. Ale v Praze je to víc féééé, člověk nemusí furt trčet v Duze. Akrámek má dost. Kateřina si brblá pod vousy. Všechny buchtičky se na nás tvářej. Porodci s náma nemluvěj. Ani netušej, že existujem. Jarek vodjel. I s voplzlejma básněma Leonarda Cohena. Recitátoři se

tady učej manipulovat. A porodci to schvalujou. Kde to, kurva, jsme? Asi se vyseru na koncert, sežeru pár paralenů, zpotím se jak prase a umeju se až ráno. Do redakce přišla taková vydošaná gerbera a tvářila se, že jí máme znát. Kdo to je? Jinak jsou tady ale samý sluníčkový lidi. Milujem to tu. Milujem vás i ty vaše kecy. Takže kdybyste někdy jeli do Prahy, číslo našich mobilů si vyzvedněte v redakci. A přijďte tam v černym, jinak je nedostanete. I buchy. Těším se zejtra na Annu Železnou, ta vám všem ukáže. No. Tak. ČÁÁÁÁU, AHOOOOJ, NAZDÁÁÁÁR! (připadám si jak z nějaký dementní brněnský hiphopový dámský kapely). Kámo, teď přišel Zborňas a pochválil nás! Je možná taky trochu Hamlet. A rozhodně by si měl vybrat mezi kopytníkama a malejma hlodavečkama. Ale tak to je už opravdu všecko. Držte nám palce, ať cestou domů nevlezem do nějakýho prázdnýho vagonu a ať zbalíme toho Plesla. I když je prej teplej. To neva.

pokojk v hotelu

Vážení diváci
nadšení vaší přízní
po poezii žízni
nadšení tolik moc
žádáme vás o pomoc

Nebud'te krutí
v hnutích svých

Bez dechu vše si sledujte
nic proti tomu
poezii, divadlo, aplaus, tmu
to všechno s pánem bohem
a námi
klidně a veskrze milujte

Ano, věčně nemůžete být
živý poezí bez dechu
ale snažte se, přineste útěchu
nebraňte dýchat účinkujícím
bud'te s nimi jinak, jinde
ve slově, v poháru tlející
nezlovlněte vzduchotechnice
a těžké finanční době

Vážení a jistě v mnoha směrech
skutečně talentovaní návštěvníci
Wolkrova Prostějova!

My tu také máme rádi stree-
tart. V podstatě ho provozujeme,
podporujeme, ignorujeme, likvidu-
jeme, tedy děláme pro něj, co je
v našich silách. Ale obléci sochu
jiřího Wolkra do vyrudlého županu
a síťovaných punčoch, to už je
snad příliš!!! Mimochodem... jak jste
na ni ty punčochy vůbec dostali?

Děkujeme.

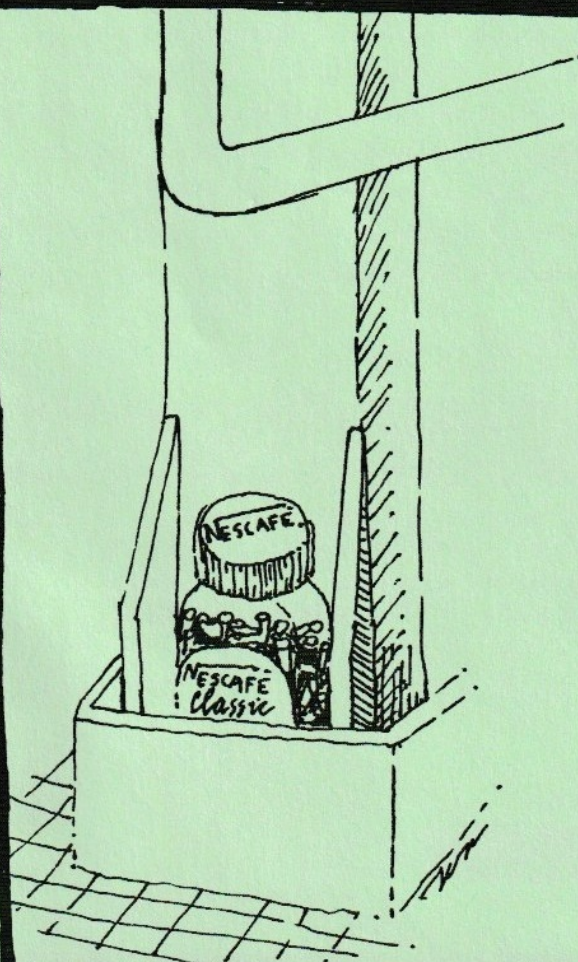
pozdě k ránu

Wrahovice 5 w ohrožení

Dobrá tedy. Původně jsem chtěl na ten Případ Špatně zkroceného šílenství zalehnout, ale člověk taky nemůže bejt všude, zvlášť když má svý povinnosti na Růžku... Všude je tolik hrůz a jedna z nich mě dost poctivě vobchází... Jasně, že vim... Mám problém. Někdo po mě jde. Na to jsem ale sakra zvyklej. Před pár lety jsem zatkl Velkýho Dromedára a vod jeho zatčení (bůhví, proč ho hned pustili) necítím na svym hrbu nic jinýho než hrozbu... včera zrovinka... Polekal jsem se tak vlastního stínu, že jsem uskočil. Stín ne. Něco není v pořádku, dobře jsem se prošacoval, od hlavy až k patě, ale nůž napřažený v ruce jsem skutečně nenašel. Než se dovařila voda na kafe, problém tak nějak sám zmizel. Teda aspoň doufám, že sám, že s sebou nevzal něco, co bych moh pozděje potřebovat.. třeba cukr do toho kafe... No, každopádně to neznamená, že Wrahovice nejsou vohrožený, že je všechno oukej a v poduškách. Sakra. Je holt potřeba si lehnout, abych zítra moh k případu nanovo zasednout.

Divák ze třetí řady

To vám povim. To byla noc! Výslech je v podstatě příjemnej rozhovor, když si člověk dá tu práci a nemlčí. Byly u toho všichni, včetně kuřáků! A to se ani na policejní stanici nesmí roždělávat oheň, natož cigarety. Kde jsou ty doby... Ačkoli vona by se ta lulka k těm jejich kostýmům ani nehodila... No, už po půlnoci nějak znervózneli, asi si potřebovali zapálit. Vzali mi takový pěkný náramky, nakonec i to pyžamo. Taky jsem už byl od toho vyprávění trochu utahanej, lampičku tak zblízka nebudu moc chvíli ani vidět a když jsem se dožadoval toho, že si potřebuju zavolat, protože mě zajímá, jestli je moje židle v pořádku, co uvařila a zda-li pak se i najedla a ať na mě nečeká, pozvali ti milí policisté i přáteleoblečené ve světlejších, daleko pozitivnějších barvách. Chovali se víc než přátelsky. Já na to teda moc nejsem, ale to bylo objímání! to by židle kou-

kala! Jeden z těch andělů, mám pocit, mě objímá doteď. Vzali mě na výlet a do opatrovnictví takovýho čistounkýho areálu, dali mi kostým připomínající řízu, ale asi taky neměli dost peněz na materiál. Po večeri jsem dostal i tři lentilky. Je to tu prima, asi tu chvíli pobudu. Wolkrův Prostějov beztak končí, židle má cukr do kávy aspoň na měsíc, když to s ním nebude přehánět, stejně to není zdravé a mí noví bílí přátelé (jak je přezdívám) slíbili, že můj příspěvek do novin odevzdají včas. Mějte se tak báječně jako já a zase někdy v divadle. Nebo třeba tady - je tu místnost a dostatek židlí, které jsem pěkně uspořádal... Sedím ve třetí řadě.

~~KUŘÁCI VĚDÍ~~
KUŘÁCI JEDÍ.

pozdě k ránu

kudy a kam?

Děkujeme, odejděte.

Ono se to řekne, přátelé... Někdy to chce jedna strana, jindy obě. Co naplat. Po včerejším programu se personál pečující o hlediště těšil domů stejně jako postižená část diváků jistě natešených na nějaké to šláfrunkování v příjemném prostředí pečlivě vyselektované hospůdky. Někteří měli jistě i hlad. Pátá řada byla tak okousaná, že bylo potřeba ji v neplánovaném nočním provozu zcela vyměnit. Naše rozhořčení plane jako oči topičovy nad tou hanbou. Mimo onu pátou řadu... potrhaný koberec, dvě síly na úklid u konkurence a šest párů bot k náhradě! Jste skvělí,

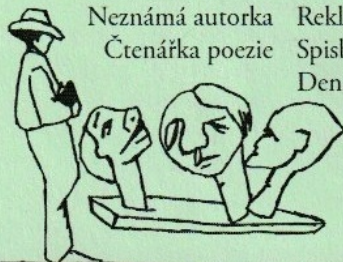
máme vás rádi, ale i ty zvykačky, prosíme, odkládejte v šatně. Nestihneme-lizařidit speciální misku, házejte to do drobných, šatnářky už si to nějak přeberou. Pořád lepší než řešit takový patálie jako nemoci se zbavit diváků, kteří se chtějí zbavit divadla. Takhle hloupě se přilepit! Bohatě stačí ten z třetí řady. Říká si Divák, sesle prázdná až na připravenej nekrolog, válí se nám tu po zemi v přestrojení za papírek. My máme trpělivost svatou, ale ani ta není bezbřehá. Předem děkujeme za pochopení.

Zuzana Burianová Marie Nováková Kateřina Kroupová Akram Staněk

Studentka režie a dramaturgie činoherního divadla ve třetím ročníku na DAMU, nikdy nikde nerecitovala a ani nebyla v Prostějově. Mezi její oblíbené autory patří mimo jiné Halas, Blatný, Josef Čapek, Rimbaud, Pessoa a třeba i němečtí expresionisté. Má ráda lidovou poezii, elektronickou hudbu a lidi, kteří jsou pro každou legraci.

Studující dramaturgyně
Amatérská režisérka
Neznámá autorka
Čtenářka poezie

Bob Pacholík

Prostějovský fotograf, malíř, hráč na mandolínu a noční turista.

DAMU. DNz. Volná noha. Kaschmir. Divadlo. Film. Reklama. Kostýmy. Scény. Spisby. Kresby. Malby. Deníky.

Narozen v Egyptě, převezen do Prahy, v dětství proháněn po rozhlasových studiích coby dismanče, vysílán na různé recitační soutěže, posléze vystudován na herce, zaměstnán jako loutkoherec, herec, pedagog hlasové výchovy, režisér, grafik, zaměstnanec účetní firmy a kdovíco ještě. Čtenář, předčítač a v neposlední řadě tatínek.